

71 Višta ir šikšnosparnis

Vieno ūkininko vištidėje gyveno višta, o daržinėje įsikūrė šikšnosparnis. „Reikia man citi su naujuoju kaimynu susipažinti! – nutarė višta.

Nuėjo višta į daržinę ir šaukia šikšnosparnį:

– Labas, šikšnosparni! Čia aš, višta! Atėjau pas tave į svečius – išlįsk susipažinti!

– Labas, labas, kaimynėle, – atsako šikšnosparnis. – Mielai su tavim susipažinčiau, bet negaliu. Matai, mes, šikšnosparniai, bijom saulės šviesos. Jei dabar išlįščiau, ji man akis išdegintų ir mano švelnius, glėžnus sparnelius išdžiovintų. Bet kai tik galėsiu, pats pas tave į svečius atskrisiu!

Kaip tarė, taip ir padarė. Kitą naktį šikšnosparnis atskrido pas vištą ir beldžiasi į vištidės langelį:

– Labas vakarėlis! Čia aš, šikšnosparnis! Leiskis žemyn nuo laktos, paplepėsime, pabendrausime!

– Negaliu... – nusiminusi atsakė višta. – Naktį aš visiškai nieko nematau. Ne tik tavęs tamsoje neįžiūrėčiau, bet lipdama nuo laktos dar ir sprandą nususukčiau...

Matyt, nelemta jiems būti draugais, nes vienas dieniškas padaras, o kitas naktinis. Taip ir liko jie tiesiog gerais kaimynais. Bet tai juk irgi neblogai, tiesa?

72 Baltas kaminkrėtys

Gyveno kartą kaminkrėtys, kuris labai gėdijosi dėl savo darbo. Iškrėtęs kaminą, iškart bėgdavo praustis. Nusiprausdavo jis taip švariai, kad nickas net nepagalvodavo, jog tai kaminkrėtys, ir jo nickas kaminų krėsti nebekvietė.

Nuliūdo žmogus. Apsileido, nustojo praustis. Pajuodo. Eina kartą gatve visas liūdnas... Pamatė jį viena virtuvės šeimininkė, kurios krosnis tądien prastai kūrenosi.

– Ateik, mielas žmogau, iškrėsk man kaminą, – paprašė moteriškė.

Nudžiugo kaminkrėtys ir iškrėtė jai kaminą. Jis vėl tapo linksmas ir daugiau niekad nesistengė praustis labai baltai – vaikščiojo juodas ir linksmas. Ir darbo visada turėjo!

73 Kodėl lokio uodega trumpa?

Kartą didelio medžio dreveje tupėjo voverė ir triušė riešutus. Žiūri – tigras cina. Tiesiai link jos medžio! „Dabar tai man galas!“ – išsigando voverė, bet nutarė taip lengvai nepasiduoti. Tigro neįveiksi jėga, bet galima pabandyti gudrumu.

Voverė išsirinko patį didžiausią riešutą ir tik krimst! Tas garsiai triukštelėjo, o voverė kad suriks:

– Ak, tai skanios tigro akys! Valgyčiau ir valgyčiau! Tik iš kur man dar tokių gauti?

Išgirdo tigras tuos žodžius, baisiai persigando ir kick įkabindamas nudūmė miškan. Bėgdamas sutiko lokį.

– Kur taip leki? – klausia lokys. – Benc gaisras, ar kas?

– Ne, ne gaisras. Bet gal tu kartais žinai, koks ten pabaisa įsikūrė didžiojo medžio dreveje? Eime kartu pažiūrėti! – kalbina tigras.

– Ė, ne, aš taip nenoriu! – atšovė lokys. – Kartu nucisim, o tu mane ten vieną ir paliksi!

– Nepaliksiu, – ėmė įtikinėti tigras lokį. – Kad tau būtų drąsiau, susiriškime uodegomis. Bus aišku, kad kur tu – ten ir aš!

Lokys sutiko. Tada jis dar turėjo ilgą uodegą, ne prastesnę nei tigro. Susirišo tigras ir lokys uodegomis – cina to pabaisos žiūrėti.

Pamatė voverė, kad dabar jau dviese prieš ją vieną cina. Ir kad suriks iš visos gerklės:

– Jūs tik pažiūrėkit, kas čia pas mus ateina! Taip seniai to laukiau! Bet ką aš matau? To nevykėlio tigro tėvas man žadėjo baltąjį lokį, o šitas man atitempia rudąjį! Kokia gėda! Bet nieko, tiks ir šitas!

„Tai štai, kaip! Tigras bandė mane apgauti! – išsigando lokys. – Sakė, kad tik pažiūrėti pabaisos cinam, o iš tiesų veda mane jai atiduoti už savo tėvo pažadus!“

Pasipustė lokys padus ir šoko bėgti, kiek kojos nešė. Prie tigro priišta uodega pokšt ir nutrūko.

Taip ir liko lokiai trumpauodegiai.

130 Karalius prakeikia vandenį

Kartą vienoje karalystėje aštuonias paras pylė kaip iš kibiro. Visi žmonės, išsi-gandę potvynio, išsilakstė kas sau. Kai nustojo lyti, šalies gyventojai suskubo grįžti į paliktus namus. Karalius iš savo bokšto, kuriame slėpėsi, vargais negalais laiptų turėklais nusigavo į rūmų balkoną, mat rūmų laiptai vis dar buvo apsemti. Jis nu-liūdęs žvelgė į nusiaubtą kraštą. Ūmai apimtas pykčio sušuko:

– Būk prakeiktas, vandenie! Dink iš mano miesto ir iš mano karalystės!

Sulig karaliaus žodžiais vanduo pradėjo seksti, trauktis, gertis į žemę ir galiausiai dingo. Bėda, kad jis pradingo visiškai. Išdžiūvo žemė, nuseko upės ir ežerai, juo-se išgašo žuvis, ištuštėjo šuliniai. Dirva perdžiūvo ir suskeldėjo, nedavė derliaus, nes pasodinti augalai be vandens negalėjo augti. Gražiajame rūmų sode liko tik nudžiūvę vaismedžiai pageltusiais lapais ir dykumų rožės. Veltui karalystės gyven-tojai maldavo nors lašelio lietaus. Danguje nepasirodė nė menkiausias debesėlis. Ir giliausias miesto šulinys rūmų kieme išseko, vandens trūko net karaliui ir dvariš-kiams. Vanduo tapo aukso vertės...

Ištartas žodis turi didelę galią. Nesišvaistykime jais supykę.

131 Išpuikęs gandras

Vicname kieme lizdą susisuko gandras. Apsidžiaugė zylės, žvirbliai, kregždės ir kiti kiemo gyventojai naujuoju kaimynu. Juk kur gan-dras – ten laimė į namus, ten nei varnos, nei vanagai snapo nekiša. Tačiau šitas gandras, regis, buvo nenusiteikęs nešti nei laimės, nei ramybės. Dieną kitą pasisukiojęs ir pamatęs, kad kiemo gyventojai į jį žiūri su pagarba, jis išdrąsėjo ir ėmė visiems nurodinėti, kas ką turi daryti:

– Gaidy, tu keliesi per anksti ir per garsiai giedli! – vieną dieną parciš-kė. – Trukdai man ilsėtis! Ir žąsys gagna per smarkiai – reikalauju tylos!

Paskui gandrui užkliuvo, kad virš jo lizdo nuolat praskrenda tai kregž-dės, tai varnėnai. Netvarka! Liepė gandras gerbti jo teritoriją ir per arti neskristi.

Kiemo gyventojai atsistebėti negalėjo:

– Tai keistenybės! Nei kas girdėjo, nei regėjo, kad gandrai taip elgtųsi!

Galų gale gandras nutarė, kad ir gaudyti varles ar žiogus jam, laimę nešančiam paukščiui, esąs pernelyg žemas dalykas.

– Nuo šiol jūs, kiemo paukščiai, man nešiosite maistą! – parciškė jis. – O aš lizde tupėsiu ir viską prižiūrėsiu!

Ką darys paukščiai – teko maitinti tinginį ir pasipūtusį gandrą, nešioti jam į liz-dą sliokus, žiogus ir varles. O tas tik kiurksojo lizde per dienas ir nei pačios ieškojo, nei gandriukų perėjo, nei ką nors saugojo – tik storėjo ir bambėjo.

Nežinia, kuo ta istorija būtų pasibaigusi, bet vieną dieną pro šalį skrido alkanas erelis. Visi paukščiai, jį pamatę, puolė slėptis, kas kur. Tik gandras nekreipė dėmesio.

„Keistas jis kažkoks, – pagalvojo erelis. – Gal nesveikas? Šiaip ereliai gandrų ne-puola. Bet jei tupi lizde ir neskrenda, o aš noriu lesti... Lengvas bus grobis!“

Erelis puolė gandrą, pačiupo už kaklo ir jau buvo benusinėšęs, bet iš visų kam-pų sulėkė kregždės ir varnėnai ėmė taip kapoti plėšrūną, kad tas palcido grobį ir spruko neatsigręždamas.

Suprato gandras, iš kokios didelės bėdos jį kiemo paukščiai išgelbėjo, atsiprašė visų ir daugiau niekam nieko nebenurodinėjo, bet ramiai sau perėjo gandriukus, varlinėjo pievoje ir kartkartėmis nuvaikydavo į kiemą bandančius užklysti vanagus.

132 Morkos ausyse

Ėjo kartą čiukas per mišką. Žiūri – kiškis po krūmu tupi, o kiekvienoje jo au-syje – po morką. Nustebo čiukas. Kas gi tam kiškiui nutiko?

– Kiški, kiški, kodėl tavo ausyse morkos? – paklausė čiukas.

– Ką? – atsakė jam kiškis.

– Tavo ausyse morkos! – dar kartą sušuko čiukas.

– Ką sakai?

– Sakau, kad tavo ausyse morkos! – kiek galėdamas garsiau suriko čiukas.

– Nepyk, čiuk, nieko negirdžiu – mano ausyse morkos! – paaikino kiškis.

4 Milžino nauda

Sėdėjo ant kalno milžinas ir gailiai gailiai verkė. Skrido pro šalį laukinė žąsis.

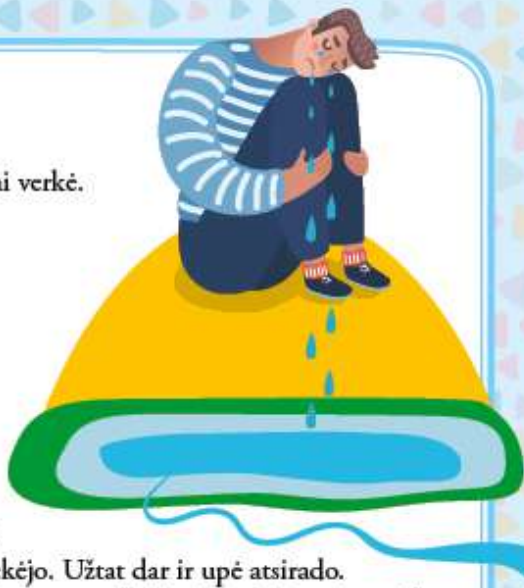
– Ko verki, milžine? – paklausė žąsis.

– Niekam aš nereikalingas, niekam nenaudingas – tai ir verkiu, – dar labiau sukūkciojo milžinas.

– Naudingas, naudingas! – sugageno žąsis. – Va, pažiūrėk, kokį ežerą priverkei! Turėsiu kur kiaušinius dėti ir žąsiukus perėti!

– Valio! – apsidžiaugė milžinas ir pasilcido taip smarkiai šokti, kad praspyrė vieną ežero kraštą ir pusė vandens iš jo ištekojo. Užtat dar ir upė atsirado.

„Užteks man ir mažesnio ežero, – pagalvojo sau tyliai žąsis. – Geriau jau nieko daugiau tam milžinui nesakysiu. Nes nežinia, ar jis vėl nuliūdęs dar didesnę ežerą prižliumbis, ar kokį kalną supykęs nuvers. Su milžiniais reikia atsargiai!“

5 Išsipildžiusios svajonės

Siauroje akmenimis grįstoje Lapų gatvėje stovėjo gražus ir šviesus namas. Šalia jo – paprastas medinis vijokliais apaugęs sandėliukas. Jame gyveno du aliumininiai laistytuvai. Padūkę tai buvo laistytuvai: liedami gėles taškydavo į visas puses vandens lašelius, tyliai kikendavo, jei pavykdavo aplieti šeimnininko batų, ir visai įsikvatodavo, jei kuriam nors pasisekdavo stipriai aptėkšti patį šeimnininką.

Lapų gatvė yra visai netoli geležinkelio – tik užlipi į kalniuką ir jau gali pamatyti bėgius bei jais skubančius traukinius. Lėkdami traukiniai į kitus nesižvalgydavo, tačiau mėgo, kai į juos žiūri. Tad kartais sutūtuodavo, kad aplinkiniai į juos atkreiptų dėmesį, o patys lėkdavo tolyn užrietę nosis.

Laistytuvai girdėdavo ratų dunkscėjimą, garvežio švilpimą. Kartais vėjas atnešdavo keistą bėgių kvapą. Vakarais aliumininiai bičiuliai dažnai šnekučiuodavosi apie tai, kaip būtų smagu pamatyti tuos keistus, ilgus, greitai judančius padarus, kurių kūnai iš daugybės spalvotų narelių.

Kartą šeimnininkas parsinešė naujus dailius žalio plastiko laistytuvus. Nežinia, ar jam senųjų pokštai pabodo, ar anie per sunkūs pasidarė, bet nuo tos dienos aliumininiai nebečėmė į rankas. Žaliejai neturėjo nė lašelio humoro jausmo ir jokių svajonių. Vakarais pro sandėliuko langelį spoksodavo į šeimnininko langus tikėdamiesi išvysti televizorių, nuolat liežuvavo ir šiaip buvo nemalonūs tipai. Užmiršti metaliniai pokštinininkai kasdien vis labiau niuro, nustojo žvilgtėti. Gal net svajones būtų pamiršę, jei ne...

Vieną dieną į svečius pas šeimnininką atvyko giminaitė. Mergaitė mėgo piešti, lipdyti linksmas figūrėles iš molio, lankstyti gėles ir juokingus žvėriukus. Sandėliuke ieškodama kartono, ji pamatė du apmusijusius laistytuvus. Pasitarusi su šeimnininku, mergaitė iš jų pagamino du linksmus katinukus, o šeimnininkas užkėlė juos ant namo stogo.

Dabar laistytuvai, oi, reikėtų sakyti katinukai, kiekvieną dieną galėjo stebėti pravažiuojančius traukinius ir kaišioti jiems liežuvius. Traukiniai stengėsi nekreipti į išdaigininkus dėmesio, net tūtuoti nustojo, o katinukai nuo juoko čėmė švytėte švytėti. Ir tu gali tuos katinukus pamatyti, tereikia nuvykti į Vilnių, Lapų gatvę paėjėti iki gražaus ir šviesaus namo ir pakelti akis į viršų. Jei pasiseks, išgirsi buvusių laistytuvų kvatojimą. Gal net išvysi, kaip šelmiškai jie iškiša liežuvį pralekiančiam traukiniui.

6 Lokys ir sausainiai

Vienamc zoologijos gyveno lokys. Jis buvo didelis smaguris ir gudruolis. Nors visi žinojo, kad gyvūnus maitinti draudžiama, lokys vis sugebėdavo iš lankytojų išprašyti skanėstų. Ypač jis mėgo sausainius. Kad ir kaip zoologijos sodo direktorius stengėsi lokį nuo to atpratinti, niekas negelbėjo.

Neištvėręs sodo direktorius liepė prie narvo pakabinti raštelį: „Sausainių lokiui neduokite! Direktoriaus.“ Kitą dieną apačioje atsirado prierašas: „Nekreipkite į tai dėmesio. Lokys.“

